

Вовк і Рябко

Владислав Бойко

Одної темної — хоч повиколой очі, —
морозної та вітряної ночі
самотній Вовк у полі завивав.
І в тім витті смертельна чулась туга:
чи то за тим, що він не має друга,
чи за шматком, що друг з-під носа вкрав.

Ну, словом, важко нам про те судити,
але ж вовцюгам є над чим повити,
бо в них життя — таки не з медом мак:
весь вік ганяєш, нишпориш, кружляєш,
от-от, здається, здобич упіймаєш —
а втрапиш до мисливців чи собак...

Та наша байка — не на захист Вовка,
і не про нього, власне, тут помовка:
її герой — Рябко, хазяйський пес.
Він з буди теплої, зачувши Вовка, виліз
і, щоб тому не так самотньо вилось,
заскімлив і собі на двір увесь.

— А щоб ти здох! — Хазяїн обізвався,
з постелі встав і за батіг узявся. —
Чого тобі? Нажерся за п'ятьох,
нажирувався, виспався уволю —
та ще й оплакуватимеш узявсь собачу долю?! —
і пужалном по ребрах пса — торох!

Підскочив сучий син — і шасть у будку.
Сумного настрою позбувся ледащо хуткої
Зарився в сіно, позіхнув, затих.

Так ресторанні жевжики, буває,
скавчать: — Нудьга! Мети в житті немає!..

* * *

Немає пужална на них.